

Sygn. akt VIII C 2957/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa Powiatu (...) Wschodniego- Powiatowego Urzędu Pracy Ł.- Wschód

przeciwko M. K. (z domu D.) i J. K. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanych M. K. (z domu D.) i J. K. (1) solidarnie na rzecz powoda Powiatu (...) Wschodniego- Powiatowego Urzędu Pracy Ł.- Wschód kwotę 19.988,87 zł. (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 19 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.400 zł. (trzy tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 2957/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2015 roku powód Powiat (...) Wschodni Powiatowy Urząd Pracy Ł.-Wschód w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko M. D. i J. K. (1) powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 19.988,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 19 grudnia 2013 roku zawarł z pozwaną M. D. umowę, na podstawie której pozwana otrzymała z Funduszu Pracy kwotę 20.000 zł na podjęcie działalności gospodarczej. Zabezpieczeniem zwrotu tej kwoty było poręczenie J. K. (1). Zgodnie z treścią § 1 ust. 2 oraz § 4 ust. 11 umowy, jej celem było podjęcie przez M. D. z dniem 7 stycznia 2014 roku i prowadzenie nieprzerwanie od tej daty przez okres 12 miesięcy działalności gospodarczej, polegającej na sprzedaży odzieży damskiej w sklepie internetowym, z zastrzeżeniem zaliczania do tego 12-miesięcznego okresu przerwy spowodowanej jedynie chorobą lub korzystaniem ze świadczenia rehabilitacyjnego. M. D. wydatkowała przyznane jej środki publiczne w określonym terminie, w szczególności zakupiła wymienione w § 1 umowy przedmioty, w tym odzież damską za kwotę 6.000 zł celem dalszej sprzedaży. Z zachowaniem terminu dokonała również rozliczenia otrzymanych środków, w tym zwrotu niewykorzystanej kwoty 11,13 zł. Jak wynika jednak z przedłożonych przez M. D. dokumentów, pomimo rozpoczęcia działalności, w okresie od dnia 7 stycznia do dnia 31 października 2014 roku nie uzyskała ona żadnych przychodów, nie poniosła także żadnych kosztów. Pierwszy przychód pojawił się w miesiącach listopad i grudzień 2014 roku, przy czym z uzyskanej kwoty 7.320,54 zł, kwota pochodząca ze sprzedaży asortymentu odzieżowego wynosiła wyłącznie 987,98 zł. W świetle powyższych okoliczności, zdaniem powoda, nie można uznać, iż pozwana wywiązała się z obowiązku prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w § 1 umowy. Działalność pozwanej nie miała bowiem zorganizowanego i ciągłego charakteru, nastawionego na osiągnięcie zysku. Powód wskazał przy tym, że pozwana na stworzonej stronie internetowej wystawiła wyłącznie 6 spośród 65 zakupionych ze środków publicznych towarów. Jednocześnie M. D. nie podejmowała żadnych działań

zmierzających do zmiany towaru oferowanego do sprzedaży na inny, nie wykorzystywała kontaktów handlowych, nie wypożyczonowała strony sklepu internetowego w sieci. M. D. z dużym opóźnieniem rozpoczęła nadto sprzedaż za pośrednictwem portalu A..pl, pomimo, że była jego użytkownikiem już w lutym 2014 roku. Sprzedaż ta dotyczyła przy tym głównie kosmetyków, a więc nie pokrywała się z zakresem działalności, na który pozwanej przyznano środki finansowe. Powyższa ocena stanowiła podstawę wystąpienia do M. D. z żądaniem zwrotu przyznanych środków pieniężnych.

(pozew k. 2-4)

W dniu 27 lipca 2015 roku Sąd wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 4581/15), który pozwane M. D. i J. K. (1), reprezentowane przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyły w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W sprzeciwie skarżące podniosły, że M. D. po rozpoczęciu działalności, dokonywała zakupu odzieży markowej oraz obuwia w hurtowniach, jak i u indywidualnych podmiotów, które następnie wystawiała na sprzedaż na stronie internetowej. Wystawiane rzeczy występowały przy tym w pełnej rozmiarówce, tym samym wystawiając 6 sztuk odzieży pozwana w rzeczywistości oferowała do sprzedaży liczbę 37 ubrań. M. D. dysponowała przy tym niewielką kwotą na założenie strony internetowej (600 zł), co wiązało się z niemożnością dokonania późniejszych zmian w zakresie wyświetlanych na niej treści, te wiązałyby się bowiem z dodatkowymi nakładami finansowymi. Pomimo tego, pozwana podjęła działania zmierzające do promocji swojej działalności, w szczególności zamówiła ulotki i wizytówki, które zostały rozdane na terenie gminy A.. Ponadto M. D. nawiązała współpracę z hurtownią i sklepem outletowym, rozpoczęła również sprzedaż za pośrednictwem portalu Allegro.pl. (...) sprzedaż ta obejmowała produkty kosmetyczne, to jednocześnie miała ona na celu skojarzenie pozwanej jako sprzedawcy z profilem kobiecym - dokonując zakupów klient zapoznawał się z asortymentem odzieżowym i galanteryjnym sklepu pozwanej. Pozwane podniosły ponadto, że uzyskiwanie przychodów ze sprzedaży lub ich brak nie może stanowić przesłanki do oceny w przedmiocie faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej. Wskazały również, powołując się na poglądy orzecznictwa WSA, że prowadzenie działalności gospodarczej występuje zarówno w okresach faktycznego wykonywania usług, jak też w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością, takich jak poszukiwanie nowych klientów, zamieszczanie ogłoszeń w prasie, załatwianie spraw urzędowych. Na koniec pozwane podniosły, że zgodnie z zawartą umową M. D. miała czas na wydatkowanie wypłaconych jej środków do dnia 7 marca 2014 roku. Powyższe, w połączeniu z faktem, iż pozwana ta dokonała zakupu odzieży w lutym 2014 roku, a założenie internetowej strony sklepu przypadło na początek marca 2014 roku, oznacza, że uzyskiwanie przez nią przychodów w okresie od dnia 7 stycznia do dnia 7 marca 2014 roku było realnie niemożliwe.

(nakaz zapłaty k. 75, sprzeciw k. 79-81, k. 135-138)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu. Wskazał, iż spełnienie wymogów formalnych w postaci wpisu do (...) oraz zgłoszenia do ZUS i Urzędu Skarbowego nie decydują o zorganizowanym charakterze podejmowanych działań, ani o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej. Czynności te prowadzą wyłącznie do domniemania prawnego, które może zostać obalone. W ocenie powoda M. D. poprzestała wyłącznie na wystawieniu do sprzedaży 6 przedmiotów w czterech kategoriach odzieżowych, a następnie oczekiwała na klientów. Pomimo braku zainteresowania wystawionym towarem pozwana nie dokonała żadnych zmian w ofercie, a ostatecznie podjęła decyzję o rezygnacji z prowadzenia sklepu. Powód wskazał przy tym, że powoływana przez pozwane okoliczność, iż strona internetowa sklepu już od samego początku wymagała dalszej rozbudowy, świadczy wyłącznie o niezorganizowaniu działalności i nie może usprawiedliwiać braku aktywności M. D. w Internecie. Pozwana ta bowiem nie tylko zapewniała doradcę zawodowego, że dobrze radzi sobie z obsługą Internetu i wie, jak ważną pełni on rolę w wybranej działalności gospodarczej, ale nadto miała możliwość innego, racjonalnego korzystania z przyznanych jej środków, przeznaczając większą kwotę na wydatki związane z założeniem strony internetowej, przy jednoczesnym zmniejszeniu wydatków na inne potrzeby, np. zakup telefonu, komputera, aparatu fotograficznego itp. Powód zaznaczył również, że spośród wystawionych przez M. D. towarów nie znalazły się bermudy, spodnie, koszule, kardigan, kamizelka, które pozwana ta zakupiła ze środków publicznych. Zdaniem powoda o

prowadzeniu przez M. D. działalności nie świadczą także załączone wydruki maili, których treść dowodzi wyłącznie działalności firm, wysyłających te wiadomości do uwidocznionych w przestrzeni internetowej potencjalnych klientów. W tożsamy sposób należy ocenić nawiązanie przez M. D. współpracy z hurtownią oraz sklepem outletowym, miała ona bowiem jednostkowy charakter. W ocenie powoda w działaniach M. D. dotyczących sprzedaży odzieży damskiej nie można dostrzec regularności i częstotliwości. Pozwana ta swoim zachowaniem nie wykazywała ani chęci, ani zamiaru powtarzania określonych czynności, by pozyskać klienta, sprzedać towar celem osiągnięcia dochodu. Powód zakwestionował przy tym twierdzenia sprzeciwu, jakoby pozwana nie mogła rozpocząć działalności przed dniem 7 marca 2014 roku, akcentując, iż miała możliwość wydatkowania przyznanych jej środków już od tego dnia, przy czym to sama pozwana oznaczyła datę rozpoczęcia działalności. W ocenie powoda nawet gdyby założyć, że przejawem działalności M. D. były podejmowane przez nią działania związane z rozliczeniem uzyskanych środków, należałoby przyjąć, że działalność ta nie rozpoczęła się zgodnie z umową w dniu 7 stycznia 2014 roku, a dopiero w dniu 21 stycznia 2014 roku, tj. z datą dokonania pierwszego zakupu, a następnie została faktycznie przerwana (zawieszona) najpóźniej w dniu 10 kwietnia 2014 roku i nigdy już niepodjęta w zakresie sprzedaży internetowej. W konsekwencji, w ocenie powoda, nie można uznać, aby działalność M. D. była działalnością zorganizowaną, planowaną, uporządkowaną, nastawioną na osiągnięcie zysku, a przez to zgodną z zawartą umową.

(odpowiedź na sprzeciw k. 195-199, k. 205-209)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe pełnomocnika pozwanych k. 215-218, protokół rozprawy k. 230-238, k. 252-255, k. 260-268, pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 241,)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przepis art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. 2016, 645) stanowi, że Starosta ze środków Funduszu Pracy może przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związane z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 4-krotnej wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

W dniu 22 listopada 2013 roku pozwana M. D. wystąpiła do powoda z wnioskiem o przyznanie środków, o których mowa wyżej, wskazując w jego treści, że dofinansowanie zostanie przeznaczone na podjęcie działalności gospodarczej, której przedmiotem będzie sklep internetowy z odzieżą damską. Uzasadniając wybrany profil działalności M. D. wskazała, że interesuje się modą i bardzo dobrze radzi sobie z obsługą komputera. Koszty związane z otwarciem działalności M. D. określiła na kwotę 19.120 zł, zaś prognozowane przychody na kwotę 6.370 zł w skali miesiąca.

W opinii doradcy zawodowego wskazano, że M. D. posiada udokumentowane doświadczenie zawodowe na stanowisku sprzedawcy, dysponuje wiedzą i umiejętnościami związanymi z obsługą sprzedaży i aukcji internetowych, nawiązała również kontakt z hurtowniami odzieży, w których będzie się zaopatrywać w towar. Jednocześnie pozwana w rozmowie z doradcą zadeklarowała promowanie swoich produktów przy wykorzystaniu internetu (strona www, F. oraz portal Allegro.pl) z wykorzystaniem pozycjonowania i funkcji statystycznych. Rozmowa M. D. z doradcą miała indywidualny charakter. Sporządzona w oparciu o jej treść opinia odzwierciedla jej przebieg. W przypadku, jak omawiany, tj. gdy bezrobotny wskazuje na swoje doświadczenie zawodowe, wizję prowadzenia swojej działalności, doradca wydaje pozytywną opinię.

W oparciu o przepis art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy, w dniu 19 grudnia 2013 roku pomiędzy Starostą (...) Wschodnim, w imieniu którego działał Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy Ł.-Wschód w Ł. a pozwaną M. D., jako bezrobotną, została zawarta umowa nr (...) o przyznanie bezrobotnemu jednorazowo, zgodnie z wpisem do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Na mocy przedmiotowej umowy pozwana M. D. otrzymała środki w kwocie

20.000 zł na pokrycie cen poniesionych w związku z nabyciem usług, praw własności i przedmiotów zgodnie z poniższą specyfikacją:

- oświetlenie i tło do zdjęć – 1.290 zł,
- manekin – 670 zł,
- biurko – 590 zł,
- regały – 2.000 zł,
- fotel – 520 zł,
- laptop wraz z systemem operacyjnym – 3.500 zł,
- aparat fotograficzny – 1.000 zł,
- urządzenie wielofunkcyjne – 410 zł,
- utworzenie strony internetowej – 600 zł,
- towar – odzież damska – 6.000 zł,
- koperty, pudełka, taśmy, folie do pakowania – 340 zł,
- pieczątki + wizytówki – 100 zł,
- lampka na biurko – 250 zł,
- artykuły biurowe – 590 zł,
- tusze do drukarki – 200 zł,
- żelazko + deska do prasowania – 1.000 zł,
- ulotki + projekt ulotki – 400 zł,
- telefon komórkowy – 540 zł.

Zgodnie z § 4 umowy, pozwana M. D. zobowiązała się w szczególności do:

- wykorzystania przyznanych środków zgodnie z umową, nie później niż do dnia 7 marca 2014 roku, z obowiązkiem zwrotu środków niewykorzystanych w tym terminie,
- udokumentowania i rozliczenia przyznanych środków zgodnie z celem, na który zostały przyznane, nie później niż do dnia 7 marca 2014 roku,
- rozpoczęcia działalności w dniu wskazanym we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, tj. w dniu 7 stycznia 2014 roku,
- przedstawienia Urzędowi Pracy, w określonym przez Urząd terminie, dokumentów potwierdzających dotrzymanie warunków umowy, w tym dokumentacji potwierdzającej wejście w obrót gospodarczy w sposób zorganizowany i ciągły w celach zarobkowych,
- udzielania rzetelnych informacji i wyjaśnień na temat wykorzystania w/w środków finansowych w terminach wskazanych przez Urząd Pracy,

- umożliwiania przeprowadzania pracownikom Urzędu Pracy kontroli w zakresie realizacji niniejszej umowy,
- niezwłocznego, nie później niż w terminie 3 dni od zdarzenia, powiadamiania Urzędu Pracy o każdej zmianie nazwiska, adresu zamieszkania, zmianie miejsca prowadzenia działalności, zaprzestaniu lub zawieszeniu prowadzenia działalności oraz o innych okolicznościach mających wpływ na realizację umowy,
- prowadzenia wnioskowanej działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy licząc od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej.

Zgodnie z przepisem art. 46 ust. 3 i 4 ustawy, w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia umowy, osoba, która otrzymała z Funduszu Pracy jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, była obowiązana dokonać zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami, jeżeli prowadziła działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy albo naruszone zostały inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków, a dochodzenie tych roszczeń następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

W § 6 umowy strony zastrzegły, że Urząd Pracy ma prawo odstąpić od umowy w przypadku niedotrzymania choćby jednego z warunków określonych w umowie, w szczególności w § 4. W takiej sytuacji bezrobotny zobowiązany był do zwrotu przyznanych środków wraz z odsetkami naliczonymi od dnia ich otrzymania, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wezwania starosty do zwrotu. Ponadto, w przypadku niewykorzystania środków w terminie do dnia 7 marca 2014 roku, bezrobotny zobowiązany był do ich zwrotu najpóźniej w w/w dniu.

Strony ustaliły, że zabezpieczeniem spłaty zobowiązania polegającego na zwrocie przyznanych środków w przypadku istnienia podstawy żądania ich zwrotu jest poręczenie (§ 8 umowy). Poręczenia tego udzieliła pozwana J. K. (1), która w myśl złożonego dnia 19 grudnia 2013 roku oświadczenia, zobowiązała się zapłacić powodowi kwotę zobowiązania pieniężnego wraz z odsetkami i kosztami, do wysokości 24.000 zł, na wypadek gdyby to zobowiązanie nie zostało wykonane przez M. D.. Poręczycielka zobowiązała się wykonać powyższe zobowiązanie niezwłocznie po zawiadomieniu przez Urząd Pracy o opóźnieniu lub zwłoce w spłacie zobowiązania przez M. D., w terminie i w sposób podany przez Urząd.

W dniu 19 grudnia 2013 roku wnioskowane środki pieniężne zostały przekazane w formie przelewu bankowego na konto M. D..

Działalność gospodarczą M. D. miała prowadzić pod firmą (...) M. D. z siedzibą w W.. Jako formę opodatkowania pozwana wybrała ryczałt w wysokości 3% od przychodu.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, zeznania świadka A. B. k. 261-263, wnioski wraz z załącznikiem k. 5-8, opinia k. 9, umowa wraz z aneksem k. 10-12, oświadczenie poręczyciela, pismo k. 14, wydruk z (...) k. 86, okoliczności bezsporne)

Pomimo oznaczenia daty rozpoczęcia działalności gospodarczej na dzień 7 stycznia 2014 roku, pierwszego zakupu towarów przeznaczonych do sprzedaży w sklepie internetowym M. D. dokonała dopiero w dniu 21 stycznia 2014 roku, kiedy to pozwana nabyła:

- od firmy (...) Sp. z o.o. w W.: 2 pary spodni, kardigan oraz dwie sztuki koszul, za łączną kwotę 259,50 zł,
- od firmy (...) Sp. z o.o. w W.: 3 pary bermudów, za łączną kwotę 59,70 zł.

Kolejnych zakupów pozwana dokonała w lutym 2014 roku, i tak M. D.:

- w dniu 4 lutego 2014 roku zakupiła od firmy (...) Sp. z o.o. w W.: 3 kurtki puchowe, pikowaną kurtkę nylonową, dwa bawełniane płaszcze o prostym kroju, za łączną kwotę 1.382 zł,
- w dniu 8 lutego 2014 roku zakupiła od firmy (...) w C. towar w postaci 19 sztuk sukienek, za łączną kwotę 1.145,13 zł,

- w dniu 11 lutego 2014 roku zakupiła od firmy (...) Sp. z o.o. w W.: 14 par butów, kamizelkę, koszulkę oraz polo, za łączną kwotę 2.373 zł,

- w dniu 12 lutego 2014 roku zakupiła od firmy (...) Sp. z o.o. w W.: 8 koszul, 2 koszulki, bluzę, parę butów oraz szczerkę, za łączną kwotę 1.012 zł.

Do końca 2014 roku M. D. nie dokonała żadnych innych zakupów w zakresie odzieży damskiej.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, zeznania świadka K. A. k. 231-233, faktura VAT k. 48-56, okoliczności bezsporne)

W dniu 4 marca 2014 roku M. D. pozwana dokonała zapłaty za projekt strony internetowej (www.lalibra-sklep.pl), wykonany przez firmę (...) P. P. w W.. Koszt projektu wyniósł 600 zł. Pozwana nie informowała powoda, że kwota przeznaczona w umowie na projekt strony internetowej jest zbyt niska i nie pozwoli na jej dalszą rozbudowę, nie zwracała się również do powoda z zapytaniem, czy istnieje możliwość przeznaczenia na wydatki związane z funkcjonowaniem strony internetowej większej, aniżeli przyznana na ten cel kwota, z jednoczesnym obniżeniem wydatków w innym zakresie.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, faktura k. 57, okoliczności bezsporne)

Za pośrednictwem sklepu internetowego M. D. wystawiła w marcu 2014 roku do sprzedaży następujący asortyment: baleriny marki T. (...) różne modele, sukienkę, płaszcz marki Z. oraz kurtkę puchową marki Z.. Do sprzedaży nie zostały natomiast wystawione pozostałe rodzaje zakupionych przez pozwaną towarów, tj.: spodnie, koszule, kardigan, bermudy, koszulki, bluza, polo, kamizelka, pikowana kurtka nylonowa.

Wymieniony wyżej asortyment miał charakter stały i jak wynika z przeprowadzonej przez powoda kontroli, na przestrzeni kolejnych miesięcy nie ulegał żadnej zmianie. Zmianie nie uległ również wygląd strony sklepu internetowego pozwanej, M. D. nie podejmowała nadto działań mających na celu pozycjonowanie strony sklepu w sieci internetowej.

Pomimo zapewnień czynionych w trakcie rozmowy z doradcą zatrudnienia, M. D. nie podejmowała działań promocyjnych swojej działalności za pośrednictwem portalu F., przez długi okres czasu zwlekała także z rozpoczęciem sprzedaży za pośrednictwem portalu A..pl. W tym ostatnim przypadku pozwana wystawiła pierwszą rzecz do sprzedaży dopiero w dniu 30 października 2014 roku, pomimo, że konto na portalu posiadała od lutego 2014 roku, przy czym z wystawionych do sprzedaży rzeczy przeważał asortyment kosmetyczny, a więc niezwiązany z działalnością, na poczet której M. D. otrzymała dofinansowanie. W ramach prowadzenia działalności M. D. nie skorzystała również z możliwości sprzedaży za pośrednictwem portalu E..pl, choć w dniu 16 marca 2014 roku na portalu tym utworzyła swoje konto z nazwą użytkownika „lalibra2014”.

(zeznania świadka M. S. k. 236-237, wydruk ze strony internetowej k. 58-59, k. 98-124)

W 2014 roku działania promocyjne pozwanej ograniczyły się wyłącznie do przekazywania kilku osobom ulotek oraz wizytówek, które następnie były przez te osoby udostępniane klientom.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, dowód z przesłuchania pozwanej J. K. (1) k. 267-268, zeznania świadka K. A. k. 231-233, zeznania świadka P. K. k. 233-234, zeznania świadka J. T. k. 234-235, zeznania świadka B. D. k. 253-255, projekt ulotki k. 85, k. 86, umowa k. 87, k. 88, k. 89, okoliczności bezsporne)

W okresie od stycznia do października 2014 roku prowadzona przez M. D. działalność nie przyniosła żadnych przychodów. Te zaczęły się pojawiać dopiero od listopada 2014 roku, w którym to miesiącu ich wartość wyniosła łącznie 2.125,95 zł. Przychody za grudzień 2014 roku wyniosły łącznie 7.320,54 zł, zaś za styczeń 2015 roku – 2.184,99

zł. Uzyskane przychody były związane ze sprzedażą asortymentu kosmetycznego, który pozwana nabyła z własnych środków finansowych.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, ewidencja przychodów k. 18-27, dowody sprzedaży k. 29-44, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 22 stycznia 2015 roku powód wezwał M. D. do stawienia się w swojej siedzibie celem złożenia dodatkowych wyjaśnień dotyczących przedmiotowej umowy oraz przedstawienia dokumentacji księgowo-rachunkowej związanej z prowadzoną działalnością gospodarczą.

(zeznania świadka M. S. k. 236-237, wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru k. 15-17)

W pisemnych wyjaśnieniach z dnia 29 stycznia 2015 roku M. D. wskazała, że w okresie do października 2014 roku nie udało jej się sprzedaż żadnej rzeczy spośród wystawionych w sklepie internetowym. Dopiero rozpoczęcie sprzedaży za pośrednictwem portalu Allegro.pl zaczęło przynosić zyski.

(pismo k. 28)

Pismem z dnia 3 lutego 2015 roku powód wezwał M. D. do zwrotu kwoty 19.988,87 zł oraz należnych od niej odsetek ustawowych naliczonych od dnia otrzymania środków do dnia zapłaty, w terminie 30 dnia od daty doręczenia wezwania. Z tożsamym wezwaniem powód wystąpił wobec J. K. (1).

(wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 42-47)

Odpowiadając na wezwanie M. D. wskazała, iż prowadzenie działalności gospodarczej, w szczególności w jej początkowej fazie, wiąże się z ryzykiem braków dochodów. Dodała, że sam brak zmiany w asortymencie wystawianych towarów nie oznacza, że przedsiębiorca nie prowadzi sprzedaży. W przedmiotowym przypadku wystawionych zostało po 1 egzemplarzu z określonego rodzaju posiadanego asortymentu, co jednak nie oznacza, że do sprzedaży zostały przeznaczone wyłącznie pojedyncze sztuki. Pozwana wyjaśniła również, że zamieszczanie ofert na portalu Allegro.pl nie było elementem dofinansowania, a zatem nie ma znaczenia data, w jakiej sprzedaż na w/w portalu została rozpoczęta. Podkreśliła, że powód nie zakwestionował wydatkowania przyznanych środków, a wystawione przez nią faktury zostały prawidłowo rozliczone. Jednocześnie zawarta umowa, nie obejmowała zakazu nabywania i sprzedaży innych akcesoriów, które były przy tym finansowane z jej prywatnych środków. M. D. wyjaśniła ponadto, że rozpoczęła działalność zgodnie z wpisem do ewidencji. W ramach działalności dokonała zakupu odzieży, która następnie została wystawiona na stronie internetowej sklepu. Sama strona została zaprojektowana przez zewnętrzny podmiot, przy czym z uwagi na fakt, iż przyznana na budowę strony internetowej kwota była zbyt niska, pozwana nie miała środków na jej późniejszą rozbudowę oraz dokonywanie zmian w zakresie wyświetlanych na niej treści. W konsekwencji zdecydowała się ona na podjęcie innych działań promocyjnych, które miały na celu skojarzenie jej z profilem kobiecym. W ten sposób rozpoczęła sprzedaż kosmetyków, która miała zachęcić klientów do zapoznania się z pozostałym wystawianym przez nią asortymentem. M. D. wskazała przy tym, że na tempo i rozwój prowadzonej przez nią działalności miały wpływ także inne czynniki, w tym natury osobistej (studia, sesja egzaminacyjna oraz opieka na 4-letnim dzieckiem).

(pismo k. 61-64)

Już po wezwaniu przez powoda do złożenia wyjaśnień, pozwana w 2015 roku dokonała zakupu kolejnych towarów – odzieży damskiej, który został wystawiony na sprzedaż za pośrednictwem portalu Allegro.pl.

(faktura VAT k. 141-142, 145-147)

W toku przeprowadzonych przez powoda działań kontrolnych ustalono, że pozwana zlikwidowała sklep internetowy, co miało miejsce w marcu 2015 roku.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, zeznania świadka M. S. k. 236-237, okoliczności bezsporne)

W spornym okresie, z uwagi na niskie przychody, pozwana nie odprowadziła podatku do Urzędu Skarbowego. Jednocześnie pozwana M. D. w sposób prawidłowo rozliczyła się z powodem z tytułu niewykorzystanej części przyznanych jej środków, zwracając powodowi kwotę 11,13 zł.

(dowód z przesłuchania pozwanej M. D. k. 263-267, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadków oraz dowodzie z przesłuchania pozwanych. Podkreślić przy tym należy, że zeznający w sprawie świadkowie, powołani przez stronę pozwaną, mieli bardzo ogólnikową wiedzę na temat wykonywanej przez M. D. działalności i jedynie potwierdzili, że pozwana ta promowała ową działalność za pomocą ulotek i wizytówek.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w brzmieniu obowiązującym w grudniu 2013 roku, przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2012 roku w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej, przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej oraz przepisy Kodeksu cywilnego, m.in. dotyczące umowy poręczenia (art. 876-887 k.c.).

Podstawą prawną żądania pozwu, a zatem żądania zwrotu środków przyznanych na podjęcie działalności gospodarczej, jest przepis art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz zapis § 6 ust. 1 w zw. z § 4 pkt 11 umowy nr (...), zawartej przez strony. Zapis umowny jest zresztą częściowym powtórzeniem regulacji ustawowej (co do obowiązku zwrotu środków w razie prowadzenia działalności przez okres krótszy niż 12 miesięcy), a częściowo doprecyzowuje regulację ustawową – co do terminu zwrotu środków.

Zgodnie z przepisem art. 46 ust. 3 i 4 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, osoba, która otrzymała z Funduszu Pracy jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, była obowiązana dokonać zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami, jeżeli prowadziła działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy albo naruszone zostały inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków, a dochodzenie tych roszczeń następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

W § 6 umowy strony zastrzegły, że Urząd Pracy ma prawo odstąpić od umowy w przypadku niedotrzymania choćby jednego z warunków określonych w § 4 umowy. Strony umówiły się także, że w przypadku niedotrzymania warunków umowy, bezrobotny jest obowiązany do zwrotu przyznanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, w ciągu 30 dni od dnia otrzymanego wezwania starosty do zwrotu.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie znajduje zastosowania przepis art. 395 k.c., normujący umowne prawo odstąpienia od umowy w określonym terminie. W umowie zawartej przez strony niefortunnie użyto sformułowania, że „Urząd Pracy ma prawo odstąpić od umowy w przypadku niedotrzymania choćby jednego z warunków określonych w § 4 umowy”. Zdaniem Sądu nie może jednak budzić wątpliwości, że nie chodzi o odstąpienie od umowy, ale o to, że po przyznaniu środków na podjęcie działalności Urząd bada wywiązanie się z warunków § 4 umowy, a gdy stwierdza ich naruszenie – ma prawo domagać się zwrotu środków, co wynika już z samego zapisu ustawowego art. 46 ust. 3 powołanej ustawy – odstępowanie od umowy jest zatem zbyteczne. Zresztą w § 6 umowy stron, pozwana M. D. zobowiązała się w przypadku niedotrzymania warunków umowy, zwrócić przyznane środki wraz z odsetkami ustawowymi, w ciągu 30 dni od dnia otrzymanego wezwania starosty do zwrotu. Zwrot taki winien zatem nastąpić

po stwierdzeniu niedotrzymania warunków umowy przez pozwaną, co samo w sobie uzasadnia żądanie zwrotu bez konieczności „odstępowania od umowy”.

Zgodnie z § 4 umowy, pozwana M. D. zobowiązała się m.in. do rozpoczęcia działalności, nie później niż do dnia 7 stycznia 2014 roku (§ 4 ust. 3 umowy) oraz do prowadzenia wnioskowanej działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy licząc od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej (§ 4 ust. 11 umowy). Jako uzasadnienie żądania zwrotu kwoty 19.988,87 zł powód wskazał naruszenie warunków § 4 ust. 3 i 11 umowy stron, zatem istotą sporu było ustalenie czy pozwana M. D. w rzeczywistości warunki te naruszyła.

Takie też naruszenia Sąd ustalił w przedmiotowej sprawie, dzieląc trafność argumentacji pełnomocnika powoda, co do tego, że nie można przyjąć, iż pozwana faktycznie w dniu 7 stycznia 2014 roku rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej oraz, że prowadziła ją przez okres 12 miesięcy od dnia jej rozpoczęcia.

Zgodnie z przepisem art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej, działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Pojęcie działalności gospodarczej użyte w ustawie opiera się na: 1) kryterium ekonomicznej klasyfikacji działalności, 2) zarobkowych celach działalności, 3) sposobie wykonywania działalności gospodarczej ze względu na organizację i częstotliwość. Są to przesłanki pozwalające na szerokie ujmowanie pojęcia działalności gospodarczej i odnoszenie jej do różnych form aktywności, chociaż nie zawsze podlegających tym samym regułom. Rozszerzającą wykładnię pojęcia działalności gospodarczej zawiera wyrok NSA (do 31.12.2003) we W. z 24 maja 1991 roku (SA/Wr 294/91, OSP 1992, nr 2, poz. 30), w którym stwierdzono, że pojęcie to nie sprowadza się tylko do procesów technologicznych i zjawisk ekonomicznych zachodzących w toku działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej i usługowej prowadzonej w celach zarobkowych i na rachunek podmiotu, ale obejmuje także czynności faktyczne i prawne, związane np. z uzyskiwaniem środków produkcji, jeżeli czynności te lub działania nie są zabronione przez prawo. W wyroku NSA (do 31.12.2003) w Ł. z 30 marca 1994 roku (SA/Łd 224/93, LEX nr 1688185) przyjęto, że działalność gospodarcza jest faktem i kategorią obiektywną. Za jedną z cech charakterystycznych działalności gospodarczej uważa się jej stały charakter, którego istota tkwi w powtarzalności pewnych działań. Zarobkowy cel działalności gospodarczej wiąże się z jej odpłatnością. Nie mają więc takiego charakteru działania, których celem jest wyłącznie zaspokojenie potrzeb własnych. Zarobkowego celu działalności gospodarczej nie należy kojarzyć z osiągnięciem dochodów z tej działalności, gdyż kryterium dochodowości nie jest konieczną cechą definiującą działalność gospodarczą (por. m.in. uchwała SN z 30 listopada 1992 roku, III CZP 134/92, OSNCP 1993, nr 5, poz. 79). Decydującym kryterium staje się więc cel wykonywanej działalności.

Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej podkreśla, że działalność gospodarcza jest wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Nie są to cechy, których rozumienie może być ocenione jako jednoznaczne i niewątpliwe (np. W.J. K., Prawo działalności gospodarczej... , s. 21, przyjmuje, że zorganizowanie działalności oznacza, iż została wybrana forma prawna przedsiębiorczości). W pojęciu organizacji działalności gospodarczej bowiem mogą tkwić różne elementy, poczynając od wykonania podstawowych obowiązków dotyczących rejestracji działalności, zgłoszenia statystycznego, podatkowego i w zakresie ubezpieczeń społecznych, założenia rachunku bankowego, zastosowania wybranej przez przedsiębiorcę lub nakazanej przez prawo formy organizacyjno-prawnej wykonywania tej działalności oraz wystąpienia i uzyskania wymaganego zezwolenia bądź koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej, a także kontaktów handlowych z innymi przedsiębiorcami lub odbiorcami towarów i usług (konsumentami). Każda z tych czynności poświadcza o organizacji działalności gospodarczej, chociaż jednocześnie każda z nich jest wymagana z innych powodów. Należy więc przyjąć, że nie jest działalnością gospodarczą taka zarobkowa działalność wytwórcza, handlowa, budowlana, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i eksploatacja zasobów naturalnych, która nie jest wykonywana w sposób zorganizowany w powyższym rozumieniu. Ustawodawca nie chce traktować jako działalności gospodarczej takiej działalności, która ma charakter przypadkowy i nie jest zorganizowana, chociaż przynosi wykonującemu podmiotowi zarobek.

Ustawa wprowadziła do pojęcia działalności gospodarczej także element ciągłości wykonywania tej działalności. Ma on świadczyć o względnie stałym zamiarze wykonywania działalności gospodarczej, co nie wyklucza oczywiście możliwości prowadzenia jej tylko sezonowo (patrz szerzej W.J. K., Prawo działalności gospodarczej... , s. 23-24) lub do czasu osiągnięcia postawionego sobie przez przedsiębiorcę celu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie (postanowienie z dnia 7 sierpnia 2006 roku, I ACz 441/06, LEX nr 279953) przedsiębiorcą jest tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne i w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego katalogu świadczeń określonych rzeczy lub usług. Tenże Sąd przyjął również, że stwierdzenie „prowadzi działalność” zakłada określony ciąg działań, a nie tylko pojedyncze czynności. Przedsiębiorcą będzie więc tylko ten, kto wykonuje czynności powtarzalne, i w taki sposób, że tworzą one pewną całość, a nie stanowią oderwanego świadczenia czy świadczeń określonych rzeczy lub usług. Jeżeli takie działania mają charakter gospodarczy lub zawodowy, istnieją podstawy do uznania, że podejmujący je podmiot jest przedsiębiorcą.

Przenosząc powyższe na grunt omawianej sprawy, w ocenie Sądu nie można przyjąć, że prowadzona przez M. D. działalność, była działalnością gospodarczą, o której mowa w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

W omawianej sprawie poza sporem pozostawało, że M. D. dopełniła wszelkich formalności prawnych związanych z rozpoczęciem działalności gospodarczej, w szczególności działalność ta została zgłoszona do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, Urzędu Skarbowego, w którym pozwana jako sposób opodatkowania wybrała ryczałt, oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Jak słusznie podniósł jednak pełnomocnik powoda, legitymowanie się przez pozwaną stosownymi dokumentami, potwierdzającymi dopełnienie wymienionych wymogów formalnych, rodzi li tylko domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej, a wydanie ich nastąpiło wyłącznie w oparciu o oświadczenia samej pozwanej, że rozpoczęła i prowadziła działalność. Tymczasem celem umowy stron było faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej przy wykorzystaniu pomocy publicznej de minimis.

Jak wynika z ewidencji przychodów w okresie od stycznia 2014 roku do dnia 7 listopada 2014 roku M. D. nie uzyskała żadnych przychodów, te pojawiły się dopiero po w/w dacie, przy czym były one głównie związane ze sprzedażą asortymentu nieobjętego umową stron, tj. produktów kosmetycznych. Wprawdzie działalność gospodarcza nie musi być dochodowa, pomimo tego, że jej celem jest osiąganie zysku, ale brak jakiegokolwiek przychodu w przedmiotowej sprawie jest skutkiem nieprowadzenia działalności gospodarczej przez pozwaną, nie zaś czynników od pozwanej niezależnych. Nie powielając poczynionych ustaleń faktycznych powtórzyć należy, że działalność pozwanej miała polegać na prowadzeniu sklepu internetowego z odzieżą damską. Pomimo tak zdefiniowanego profilu działalności, pozwana dopiero w marcu 2014 roku, a więc dwa miesiące po dacie planowanego startu działalności, uruchomiła stronę internetową sklepu. Jednocześnie na stronie sklepu pozwana umieściła zaledwie niewielką część asortymentu, który zakupiła z przyznanej jej dotacji. Zupełnie nieprzekonujące są przy tym depozycje M. D., iż wystawiała pojedyncze sztuki odzieży z każdego rodzaju, w rzeczywistości zaś dysponowała jej pełną rozmiarówką. Pozwana zdaje się bowiem nie zauważać, że wśród zakupionych przez nią – z przeznaczeniem na sprzedaż – rzeczy, znajdowały się takie ubrania jak: spodnie, koszule, kardigan, bermudy, koszulki, bluza, polo, kamizelka, pikowana kurtka nylonowa, które nigdy nie zostały przez pozwaną włączone do oferty sprzedażowej. W tym miejscu przytoczyć należy zeznania M. S., która wprost wskazała, że oferta sklepu pozwanej od daty uruchomienia strony internetowej, do stycznia, a nawet marca 2015 roku, pozostała niezmienna jeśli chodzi o asortyment. W takim stanie rzeczy nie można przyjąć, jak to próbuje czynić M. D., że niezmiennosc oferty była wynikiem małego zainteresowania ze strony potencjalnych kupujących, skoro pozwana wystawiła wyłącznie 3 rodzaje odzieży (sukienkę, płaszcz oraz kurtkę puchową) spośród 12, które zakupiła. Wprawdzie ograniczenie oferty sklepu można by jeszcze uznać za zrozumiałe, gdyby pozwana rozpoczęła sprzedaż w innej formie, m.in. przez portale aukcyjne, to jednak zaznaczenia wymaga, że M. D., choć już w lutym 2014 roku dysponowała kontem na portalu Allegro.pl, a w kwietniu 2014 roku na portalu E..pl, sprzedaż taką i to wyłącznie w zakresie pierwszego z wymienionych portali, rozpoczęła dopiero w dniu 30 października 2014 roku (data wystawienia pierwszego ogłoszenia). Mija się przy tym z prawdą pozwana podnosząc, że w myśl zawartej umowy nie była obowiązana do prowadzenia działalności w formie poza sklepem internetowym, z opinii doradcy zawodowego jednoznacznie wynika bowiem, że pozwana już na etapie przed podpisaniem umowy, wskazywała na chęć promowania swojej oferty poprzez wykorzystanie internetu, tj. stronę www, F. i portal Allegro. Sądowi nie umknęło

przy tym, że nazwa „nicku” pozwanej na portalach Allegro i E., tj. lalibra, odpowiada nazwie jej sklepu internetowego, co prowadzi do oczywistego wniosku, że M. D. zakładała konta na tych portalach z myślą o dokonywaniu za ich pośrednictwem sprzedaży nabytych rzeczy. Pomimo tego, pozwana dopiero w październiku 2014 roku wystawiła pierwszą rzecz na portalu Allegro.pl. (...) inercja pozwanej, w świetle zasad doświadczenia życiowego oraz reguł logicznego rozumowania, nie może być postrzegana jako prowadzenie działalności gospodarczej nastawionej na zysk. Czym innym jest bowiem sytuacja, w której przedsiębiorca korzysta z wszelkich dostępnych mu możliwości promocji swojego towaru i wystawienia go na sprzedaż, do czego jednak nie dochodzi na skutek czynników, na które nie ma on wpływu, a czym innym sytuacja, jak w niniejszej sprawie, gdy pozwana poprzestaje na uruchomieniu strony internetowej, na której umieszcza zaledwie ułamek zakupionego towaru. Jeśli pozwanej zależało na prowadzeniu działalności nastawionej na zysk, winna ona nie tylko wystawić na stronie sklepu cały zakupiony asortyment, ale nadto, widząc brak zainteresowania ze strony klientów, spróbować sprzedaży w innej formie, np. poprzez portale Allegro.pl czy E..pl. W ocenie Sądu nawet jeśli przyjąć, że pozwana przez okres prowadzenia działalności promowała sklep internetowy przez ulotki i wizytówki, taki charakter działań M. D. należy uznać za wysoce niewystarczający, zwłaszcza w kontekście oświadczenia pozwanej złożonego przed zawarciem umowy, iż będzie ona promować swoją działalność przez Internet. Truizmem jest przy tym stwierdzenie, że promowanie działalności w Internecie odnosi większy skutek i dociera do zdecydowanie szerszego grona potencjalnych klientów, aniżeli dostarczenie ulotek do kilku punktów usługowych na terenie jednego, czy też dwóch miast. Zdaniem Sądu, w kontekście oznaczonego przez pozwaną profilu działalności oraz jej zapewnień czynionych podczas rozmowy z doradcą zawodowym, jak i treści wniosku o przyznanie dofinansowania, w którym M. D. określiła siebie jako osobą dobrze zaznajomioną z komputerami i Internetem, pozwana nie może się przy tym bronić twierdzeniem, że otrzymała zbyt małe dofinansowanie na zaprojektowanie strony internetowej, a z uwagi na swoją nikłą wiedzę musiała w tym zakresie korzystać z pomocy podmiotów zewnętrznych. To bowiem na pozwanej ciążył obowiązek takiego przygotowania kosztorysu, aby odpowiadał on potrzebom planowanej działalności (brak było przeszkód, aby pozwana więcej pieniędzy przeznaczyła na projekt i rozwój strony internetowej, kosztem pieniędzy na zakup choćby komputera, żelazka, czy też telefonu). Jak ustalono przy tym w sprawie, M. D. nie informowała powoda o swoich problemach związanych z niemożnością rozbudowy strony internetowej.

Kontynuując rozważania w zakresie oceny charakteru działalności pozwanej podnieść należy, że jednorazowe czynności w postaci zakupu ubrań w dniach 21 stycznia 2014 roku, 4, 8, 11 i 12 lutego 2014 roku, nie pozwalają na stwierdzenie, że działalność pozwanej nosiła cechę ciągłości. Brak jest także podstaw, aby przyjąć, jak usiłuje to czynić M. D., że nawiązała ona kontakty handlowe ze sklepami, outletami, hurtowniami odzieży, skoro w przytoczonych danych dokonała ona zakupu: jednokrotnie w sklepach (...) oraz dwukrotnie w sklepach (...), a następnie z oferty w/ w sklepów (ani żadnego innego) nie dokonała już żadnego zakupu.

Co przy tym oczywiste, M. D. nie może skutecznie bronić się przed żądaniem powoda poprzez podnoszone okoliczności natury osobistej i życiowej, już bowiem w dacie podpisywania przedmiotowej umowy pozwana studiowała oraz wychowywała małe dziecko, a więc musiała zdawać sobie sprawę z faktu, iż będzie musiała nauczyć się łączyć dotychczasowe obowiązki z prowadzeniem działalności.

Istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie ma również ustalenie początkowej daty rozpoczęcia działalności gospodarczej. Data ta nie musi pokrywać się z datą wskazaną we wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, czy datą zgłoszenia do ZUS podlegania ubezpieczeniu społecznemu, jeśli nie doszło do faktycznego rozpoczęcia działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości, dniem rozpoczęcia działalności gospodarczej jest dzień pierwszego zdarzenia (czynności związanej z zakresem przedmiotowym działalności).

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że pierwsza czynność związana z zakresem przedmiotowym działalności pozwanej miała miejsce najwcześniej w dniu 21 stycznia 2014 roku, kiedy to pozwana nabyła 2 pary spodni, kardigan, dwie sztuki koszul oraz 3 pary bermudów, jeśli nie w marcu 2014 roku, kiedy to pozwana uruchomiła internetową stronę swojego sklepu.

Te wszystkie argumenty przemawiają za ustaleniem, że pozwana M. D. nie wywiązała się z warunków wskazanych w § 4 pkt 3 i 11 umowy z dnia 19 grudnia 2013 roku o przyznanie bezrobotnemu jednorazowo środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Powód prawidłowo i zasadnie, w piśmie w dnia 3 lutego 2015 roku, stwierdził powyższe naruszenie warunków umowy i wezwał pozwaną do zwrotu przyznanych środków w kwocie 19.988,87 zł, w terminie 30 dni od dnia otrzymania niniejszego pisma, wraz z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia tego terminu. Pismo to zostało doręczone obu pozwanym w dniu 12 lutego 2015 roku .

Pozwana J. K. (1) poręczyła za zobowiązanie dłużnika głównego M. D., zobowiązując się wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Z uwagi na to, że strony nie zastrzegły odmiennie, zgodnie z przepisem art. 881 k.c., poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanych M. D. i J. K. (1) solidarnie na rzecz powoda Powiatu (...) Wschodniego Powiatowego Urzędu Pracy Ł.-Wschód w Ł. kwotę 19.988,87 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 roku z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.

M.-prawną podstawę roszczenia powodów stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

W przedmiotowej umowie strony zastrzegły obowiązek zwrotu przez bezrobotnego przyznanego dofinansowania z ustawowymi odsetkami liczonymi od daty jego otrzymania, stąd też Sąd zasądził ustawowe odsetki od dnia 19 grudnia 2013 roku (data przelania środków na konto M. D.) do dnia zapłaty.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo było zasadne w całości, a tym samym pozwane winny solidarnie zwrócić powodowi poniesione przezeń koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz.U. 2013, poz. 490) oraz opłata sądowa od pozwu – 1.000 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 3.400 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.